

enten man fæster Blikket paa Lærerstanden eller paa Almueskolen eller paa selve Rigsdagen, men samtidig maa jeg hævde, at den foreliggende Betænkning fra Fællesudvalget ubestridelig viser for alle, der ville læse den og forstaa at læse, at der hos Højre har været og er et bestemt og levende Ønske om at skaffe Lærerne en Forbedring af deres Kaar og samtidig at skaffe bedre Tilstande i Skolen. Fællesudvalgets Betænkning udviser, at Mindretallet har gjort Indrømmelser paa alle de foreliggende Punkter undtagen et, hvor man har ment ikke at kunne gøre det. Den foreliggende Liste over Ændringsforslag og den tilføjede Udtalelse fra Mindretallet viser, at det paa alle Punkter vedrørende Lønningsbestemmelserne er Landstinget, der giver efter. Den viser yderligere, at Landstinget har været villigt til at gaa ind paa det Forslag til en Udvidelse af Skolekommissionens Medlemstal, som nu foreligger, og at Landstinget har været villigt til at søge en Overenskomst om Forslaget med Hensyn til Tilskuddet til de private Skoler. Naar derfor Loven strander, er det, fordi man fra Folketingets Side har villet benytte denne Lejlighed til at skaffe Kommunerne en forøget Indflydelse paa Lærernes Kaldelse. Forholdet er jo dette, at det oprindelig forelagte Regeringsforslag indeholdt Bestemmelser om Forandringer i Kaldelsesmaaden, som sigtede til at afhjælpe nogle af de Ulemper, som i Tidens Løb have vist sig at være knyttede til denne, og at gøre den mere betryggende for selve Lærerne. Højre sluttede sig hertil, og Landstinget har ogsaa været enig med Regeringen i det ønskelige i at gennemføre saadanne Bestemmelser; men over for Modstanden i dette Ting har man fuldstændig opgivet enhver Fordring om til Gengæld for det betydelige Tilskud, som Staten nu skulde give til Skolevæsenet, at erholde en noget større Indflydelse paa Lærernes Kaldelse end hidtil. Folketinget derimod har stillet sig paa det Standpunkt, at den Omstændighed, at Statskassen befrier Kommunerne for en Del af de Udgifter, som efter Forholdenes Natur, og som Ordningen nu en Gang er, maatte falde paa Kommunerne, yderligere skulde berettigede Kommunerne til at kræve en Forandring i den bestaaende Kaldelsesmaade, som sikrede disse en større Indflydelse end hidtil. Det er dette, man fra den anden Side bestemt har modsat sig. Landstinget og Regeringen ere enige om, at man ikke af denne Grund kan tage Anledning til at gaa bort fra den bestaa-

ende Kaldelsesmaade i den Retning, som dette Tings Flertal har ønsket. De Skildringer, der nu bleve givne af den sidste ærede Taler af, hvorledes Skoledirektionerne kunde tiltage sig al Indflydelse paa Besættelsen, ere i allerhøjeste Grad overdrevne. Erfaringen viser jo, at det kun er i et ganske lille Antal Tilfælde, at der faktisk har været en Strid mellem Sogneraadene og Skoledirektionerne, som har maattet føres op til Ministeriet, og Paastanden om, at der fra Skoledirektionens Side vilde øves en saadan Indflydelse som antydtes af den ærede sidste Taler, er, kan jeg godt sige, ganske greben ud af Luften. Naar den ærede Ordfører gjorde gældende og lige saa den ærede sidste Taler, at det, man fra vor Side vil opretholde, er en ministeriel Fortolkning af Loven af 1856, maa jeg bestemt modsige dette. Det, vi fordre opretholdt, er Loven af 1856, saaledes som den vilde blive forstaaet og fortolket af Domstolene, somjære den rette Fortolkningsmyndighed, og det staar jo det Sogneraad, der føler sig forurettet ved Skoledirektionens Fremfærd, frit for at bringe Sagen for Domstolene og dermed fremkalde en autentisk Fortolkning af, hvad Loven gaar ud paa. Naar der nu foreligger et Forslag fra Flertallets Side om en Forandring i Bestemmelsen i Loven af 1856, kan jeg til Dels slutte mig til, hvad der nu fremkom fra den ærede sidste Taler om det højst uheldige og uklare i dette Forslag. At det betyder en Indskrænkning i den Myndighed, som Loven nu giver de kaldende Myndigheder, er vistnok utvivlsomt, men hvor langt denne Indskrænkning skulde gaa, er meget uklart, og jeg maa bestemt hævde, at for at man fra vor Side overhovedet skulde gaa til en Forandring i Loven af 1856 § 9, maatte den første Fordring dog være den, at man dermed kom bort fra de Stridsspørgsmaal, der have været, kom bort fra Striden om, hvorledes den skal forstaaes, og fik en saa ren og klar Bestemmelse, at man fra alle Sider var enig om, hvad den betyder. Den ærede sidste Talers Udtalelser have vist, at dette ikke er Tilfældet med det af Udvalget stillede Forslag, og jeg tror ganske sikkert heller ikke, at denne Lov vilde have bestaaet ret længe, forinden den vilde have givet Anledning til fornyede Stridigheder om Forstaaelsen af denne Bestemmelse. — Naar det fra ærede foregaende Talere er blevet paastaet, at det er Landstingets Modstand mod disse Forslag, der fører til, at Loven strander, maa jeg bestemt hævde, at det dog er ubestrideligt, at Loven strander derpaa, at man fra